

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 13 sierpnia 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. L. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami procesu obciąża w całości powódkę J. L. (1), pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1380/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16 października 2017 r. powódka J. L. (1) domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 10.222,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia w związku z wypadkiem, jakiemu uległa w dniu 29 grudnia 2016 r. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu wg norm prawem przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, iż w dniu 29 grudnia 2016 r. na skutek zdarzenia komunikacyjnego doznała obrażeń ciała. Z uwagi na pojawienie się dolegliwości bólowych, będących następstwem wypadku urazów ciała, w dniu 2 stycznia 2017 r. trafiła do lekarza internisty przy (...) Centrum Medycznym sp. z o.o., gdzie udzielono jej pomocy – stwierdzono ból miednicy i kości ogonowej uniemożliwiający chodzenie, leżenie i siedzenie. Zalecono leczenie farmakologiczne oraz skierowana powódkę do szpitala. Z uwagi na nieustępujący ból powódka ponownie w dniu 18 stycznia 2017 r. zgłosiła się do poradni ortopedycznej przy nadmorskim Centrum Medycznym sp. z o.o. w G., gdzie podczas wizyty rozpoznano u niej złamanie odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy, złamanie kości ogonowej bez przemieszenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany, domagając się oddalenia powództwa, zakwestionował żądanie powódki co do zasady oraz co do wysokości oraz wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż nie kwestionuje samego zajścia zdarzenia z dnia 29 grudnia 2016 r., jednak kwestionuje związek przyczynowy pomiędzy wskazanymi w pozwie przez powódkę dolegliwościami oraz rzekomo odniesionymi urazami, a samym zdarzeniem. Podkreślił, że powódka w ciągu ostatnich 4 lat przed zdarzeniem, uczestniczyła w 7 szkodach komunikacyjnych. Nadto wskazał, że na podstawie charakteru kolizji i zakresu uszkodzeń pojazdu, w którym znajdowała się powódka, nie doszło do powstania jakichkolwiek obrażeń ciała.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2016 r. w G. doszło do zdarzenia drogowego. Sprawca zdarzenia naruszając zasady ruchu drogowego, nie ustępując pierwszeństwa przejazdu powódce, uderzył w lewy bok pojazdu, którym poruszała się powódka, która z kolei uderzyła w drzewo znajdujące się po jej prawej stronie. W chwili zdarzenia sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkodę wywołaną ich ruchem w pozwanym Towarzystwie (...). Na miejscu wypadku powódka nie czuła żadnych dolegliwości bólowych i karetka nie była wzywana.

/bezsporne/

W dniu 2 stycznia 2017 r. powódka zgłosiła się do lekarza internisty przy (...) Centrum Medycznym sp. z o.o. Lekarz internista rozpoznał u powódki ból niesklasyfikowany, skierował na dalsze leczenie do szpitala oraz przepisał leki przeciwbólowe. Podczas badania obrazowego RTG w dniu 2 stycznia 2017 r. u powódki rozpoznano jedynie stłuczenie okolicy krzyżowej, nie rozpoznano zmian pourazowych – szczelin złamań. Skierowano powódkę do dalszego leczenia. W dniu 18 stycznia 2017 r. u powódki rozpoznano złamanie odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy. Powódka została skierowana na rehabilitację po złamaniu kości ogonowej.

/dowody: dokumentacja medyczna – k. 12 – 22, k. 84, k. 103 – 105, k. 120 – 123/

Miejsce zdarzenia (bezpośrednio po jego zaistnieniu) nie zostało udokumentowane, m.in. brak jest jakichkolwiek informacji o śladach przebiegu kolizji na drodze.

Najbardziej prawdopodobny przebieg kolizji był taki, że wyjeżdżający na skrzyżowanie z ul. (...) samochód powódki, wykonujący na nim manewr skrętu w prawo w ul. (...), otarł się przednim lewym narożem oraz przednią częścią lewego boku o tylną część prawego boku samochodu H. (...), którego kierujący K. A. wjeżdżając na skrzyżowanie z ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa kierującej R., jako pojazdowi wjeżdżającemu na to skrzyżowanie z prawej strony. Skutkiem tego zderzenia był zjazd samochodu powódki z jezdni na prawe pobocze, a w konsekwencji jego uderzenie prawą stroną przodu w rosnące na poboczu drzewo. W oparciu o udokumentowany fotograficznie stan pojazdu powódki po kolizji oraz ujawnione ślady uszkodzenia kory na drzewie, w które ten pojazd uderzył ustalono, że do uderzenia w drzewo doszło przy prędkości nie przekraczającej 11 km/h.

Biorąc pod uwagę ustalony przebieg kolizji należałoby stwierdzić, że do jej powstania doszło bezpośrednio w wyniku nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi kierowanemu przez powódkę przez kierującego samochodem H. (...) K. A..

W sposobie kierowania pojazdem przez powódkę również można dopatrzeć się nieprawidłowości polegającej na niezachowaniu przez nią szczególnej ostrożności na skrzyżowaniu.

W wyniku ustalonego przebiegu kolizji, powódka nie powinna była doznać żadnych obrażeń ciała. Nie ma podstaw ani jakiegokolwiek uzasadnienia dla tego, aby w tym konkretnym zdarzeniu drogowym u powódki, jako u osoby kierującej samochodem R., zajmującej w nim tapicerowany, odpowiednio wyprofilowany fotel tego pojazdu, z miednicą przytrzymywaną w części biodrowej przez zapięty pas bezpieczeństwa, w chwili zadziałania tak stosunkowo niewielkich sił bezwładności (jakie wynikają z ustalonej maksymalnej prędkości zderzenia) mogło dojść do złamania kości ogonowej.

/dowody: kompleksowa opinia biegłego z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz biegłego z zakresu medycyny sądowej – k. 223 – 253; opinia uzupełniająca – k. 284 – 290/

Pierwsze dolegliwości powódka odczuła w nocy po wypadku. Z miejsca zdarzenia wróciła samochodem. Powódka jeździła na rehabilitację, skarżyła się na ból. Powódka zawsze zapina pasy jak wsiada do auta. Po wypadku przyjmowała leki przeciwbólowe. Powódka odczuwała silne bóle miednicy. Nie mogła się ruszyć, odczuwała ból. Przy nasileniu bólu

powódka miała problem ze wstawianiem z krzesła. Domownicy pomagali powódce w codziennym funkcjonowaniu, około miesiąca – dwóch. Obecnie powódka sporadycznie odczuwa ból miednicy.

Powódka nie uprawiała sportu, nie była osobą aktywną, miała siedzący tryb życia.

/dowody: słuchanie informacyjne powódki J. L. (1) (protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 12 czerwca 2018 r.) – k. 75 – 76; przesłuchanie powódki J. L. (1) (protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 18 grudnia 2018 r.) – k. 165 – 166; zeznania świadka E. D. (protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 12 czerwca 2018 r.) – k. 76 – 77; zeznania świadka J. L. (2) (protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 12 czerwca 2018 r.) – k. 77 – 78; zeznania świadka Z. L. (protokół elektroniczny z rozprawy z dnia 12 czerwca 2018 r.) – k. 78 – 79/

Pismem z dnia 2 maja 2017 r. powódka zgłosiła pozwanemu roszczenie o zadośćuczynienie w wysokości 25.000 zł za doznaną krzywdę w skutek wypadku z dnia 29 grudnia 2016 r.

W odpowiedzi na pismo powódki pozwany w dniu 5 czerwca 2017 r. odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

W dniu 4 sierpnia 2017 r. powódka skierowała do pozwanego reklamację z wezwaniem do zapłaty 80.000 zł.

W odpowiedzi na reklamację pozwany pismem z dnia 4 września 2017 r. podtrzymał swoje stanowisko.

/dowody: pismo powódki z dnia 2 maja 2017 r. – k. 23 – 24; pismo pozwanego z dnia 5 czerwca 2017 r. – k. 27 – 28; pismo powódki z 4 sierpnia 2017 r. – k. 31 – 33; pismo pozwanego z dnia 4 września 2017 r. – k. 34 – 36/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd oparł swe ustalenia o dokumenty złożone do akt sprawy w tym dokumentację medyczną. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, w związku z czym Sąd również nie widząc podstaw do kwestionowania prawdziwości tych dokumentów, uznał je w całości za wiarygodne.

Ustaień w sprawie dokonano również na podstawie zeznań świadków E. D., J. L. (2) i Z. L. oraz K oraz dowodzie z przesłuchania powódki J. L. (1), w takim zakresie, w jakim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały łączne opinie biegłych sądowych z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków drogowych D. S. oraz z zakresu medycyny sądowej J. S., którzy dokonali rekonstrukcji kolizji drogowej i ocenili skutki zdarzenia z dnia 29 grudnia 2016 r. dla zdrowia powódki. W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu odpowiednio badań i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz medycyny sądowej. Podkreślenia wymaga, iż strona powodowa co prawda kwestionowała łączną opinię biegłych, jednak biegli w opinii uzupełniającej odnieśli się do wszystkich podniesionych zarzutów i w sposób logiczny oraz szczegółowy je wyjaśnili. Mając na uwadze jasność i szczegółowość wydanych opinii, Sąd nie znalazł podstaw do ich ponownego uzupełniania lub wyjaśniania, bądź dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych, opierając na nich swoje ustalenia.

Przeważająca część ustaleń poczynionych w toku postępowania była między stronami bezsporna. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy obrażenia ciała doznane przez powódkę J. L. (1) mogły powstać w okolicznościach przez nią deklarowanych, tj. w wyniku kolizji drogowej z dnia 29 grudnia 2016 r.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że

odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (tak H. Ciepła [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną, jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest, bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo. Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183).

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000/3 poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia – z woli ustawodawcy – znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Mając na uwadze powyższe jak wynika bowiem z opinii biegłych, w wyniku ustalonego przebiegu kolizji, powódka nie powinna była doznać żadnych obrażeń ciała. Nie ma podstaw ani jakiegokolwiek uzasadnienia dla tego, aby w tym konkretnym zdarzeniu drogowym u powódki, jako u osoby kierującej samochodem R., zajmującej w nim tapicerowany, odpowiednio wyprofilowany fotel tego pojazdu, z miednicą przytrzymywaną w części biodrowej przez zapięty pas bezpieczeństwa, w chwili zadziałania tak stosunkowo niewielkich sił bezwładności (jakie wynikają z ustalonej maksymalnej prędkości zderzenia) mogło dojść do złamania kości ogonowej. Co więcej z zeznań świadków oraz z przesłuchania wynika, iż powódka po wypadku wróciła do domu samochodem i nie odczuwała żadnego bólu. Nadto należy wskazać, iż biegli w swojej opinii podnieśli, że gdyby doszło podczas zdarzenia drogowego do złamania kości guzicznej, która występowała u powódki, to ból odczuwalny byłby od razu po tym zdarzeniu. Zatem nie budziło żadnych wątpliwości Sądu, że obrażenia te musiały powstać w innych, niż deklarowane przez powódkę okolicznościach.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd uznał, iż powództwo wniesione w przedmiotowej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie, wobec czego na podstawie art. 445 §1 k.c. a contrario oddalił powództwo o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach w pkt II wyroku orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi w całości powódkę, jako stronę przegrywającą niniejsze postępowanie w całości. Na mocy art. 108 k.p.c. szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1380/17

ZARZĄDZENIE

Dnia 16 września 2021 r.

1. (...);

2. (...)

3. (...)

(...)